

Рагвате ли се, когато имате почивен ден и не сте на работа?

се трудят цял живот, така че боговете да почиват. В Библията, в книгата Битие, Бог създава Адам и Ева и те се втурват да разглеждат своя дом, Едемската градина. Трябва да е бил външуващ, но и изморителен ден.

Представте си тяхното облекчение, когато Бог им съобщава, че е време за почивка. Библията

Четвъртата заповед казва: „Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела, а седмият ден е събота на Господа, твоя Бог. Да не вършиш в него никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито

само за нещата, които искам да постигна, без да отделям време за поклонение. Или че съм толкова отпаден на работата си, че не мога да спра да работя дори в събота, когато Бог ми заповядва да спра да работя и да Му се поклоня.

Аз съм част от генерацията на адвентистите от седмия

Четвъртата заповед:

помни съботния ден

Идеята, че Господ иска хората да почиват, била разпространена в древния свят. Една от широко познатите истории от онова време, произхождаща от Месопотамия - „Енума Елиш“, била разпространена в целия древен свят. Според нея сред боговете избухнала битка. Мардук, главният бог във Вавилонския пантеон, спечелил битката срещу Тиамат, богиня на морето. След края на войната всички богове се поклонили на Мардук и го провъзгласили за цар на боговете. Тогава той решил да им направи нещо добро. Седнал на трона си, с новоизплетената си ментова корона, той измислил план:

„Ще създам Аду, човек ще е името му, ще изваям Аду, човека. Нека той бъде напоен с тежкия труд на боговете, така че те да дишат свободно.“

Осъществявайки своя план, вавилонският бог хванал един от боговете, воювали срещу него, разкъсал го на парчета и тогава

„от неговата кръв създам човешкия род, възложил му тежка работа, освободил боговете.“

Две много различни истории

Виждате ли разликата между месопотамската история и разказа за сътворението, който откриваме в Библията? В първата хората са били създадени, за да

казва за седмия ден от творческата седмица: „Така бяха завършени небесата и земята и цялото тяхно войнство. И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почина от цялото дело, което беше създал. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почина от цялото си дело, което Бог беше създал и сътворил.“ (Битие 2:1-3)

Библията докладва, че Бог е осветил седмия ден. Да осветиш в библейски смисъл означава да отделиш за специална цел. Когато Бог освещава седмия ден, Той го отделя като храм във времето.

Ако сте родител, знаете, че най-скъпият подарък, който можете да дадете на децата си, е вашето време - онези скъпоценни моменти, споделени с тях, просто за да им покажете, че ви е грижа. Бог даде на Адам и Ева скъпоценния дар на Своето време. Той отдели целия първи ден от тяхното съществуване, за да може да го прекара със своите „дечица“, и те да го прекарат с Него.

Дарът от Синай

Колко е важно за Бога времето, прекарано с Неговите деца, беше отново напомнено, когато народът на Израел се събра в подножието на планината Синай след освобождението от робство. Един ден Той провъзгласи Десетте заповеди и помоли хората да Го помнят като техен Създател.

чужденецът ти, който е вътре в портите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина. Затова Господ благослови съботния ден и го освети.“ (Изход 20:8-11)

Повярвайте ми, тази заповед не е била товар за хора, които току-що са били освободени от робство седем дни в седмицата. Дори мисля, че е била любимата им заповед!

Спасен по благодат

Колко жалко, че повечето хора са изгубили от поглед прекрасната привилегия, която Бог свободно е дал на децата си при сътворението. Все пак съботата е повече от привилегия. Тя е закон!

Не ме разбирайте погрешно. Знам, че съм спасен по благодат, не чрез послушание пред закона. Но това не го отменя. Понеже Божията благодат, а не моето послушание, е нещото, което ме спасява, това не означава, че трябва да се покланям на идоли, да убивам или да крада, само за да докажа, че не трябва да пазя закона, за да бъда спасен. Така че защо да споря срещу наредбата един ден седмично да се посвещавам на приятелството със своя Създател?

Не мога да измисля добра причина, но се сезам за някои лоши. Например че съм такъв егоист, че мога да мисля

ден, една от малкото християнски организации, които все още прогласяват светостта на деня, който Бог е отделил като свят. И считам за странно, почти удивително, когато хората ми казват, че се опитвам да се спася с дела, когато им говоря, че Бог иска от нас да почиваме всяка събота.

Да, трябва да признаем, че е имало време в живота ми, когато съм считал съботата за обременителен товар, отделящ ме от нещата, които наистина искам да правя. Но това беше, когато бях младеж. Днес гледам на нея като на огромна привилегия.

Защо не подходите така и вие?

Открили ли сте чудесната привилегия, скъпана точно в средата между десетте заповеди? Ако не, пропускате един от най-големите Божи подаръци.

Насърчавам ви да реорганизирате живота си, да преосмислите авторитетите си и да ги съгласувате с първоначалния Божи план - този, който Той пусна в действие на следващия ден, след като създаде първите ни родители. Присъединете се към мен. И се присъединете към своя Създател в радостта от привилегията на почивката. Привилегията на съботата, седмия ден на всяка седмица.

Луни Мелашенко

Скъпа мамо,

Благодарим ти за това, че винаги си ни подкрепяла! Ти никога не каза „не“ на нашите молби.

Благодарим ти за честността и достойнството! Ти ни научи, че живот на чистота и искреност струва повече от всяко земно притежание.

Благодарим ти за това, че ни научи да прощаваме! Ти ни научи да превъзможваме грешките на другите и че не си заслужава да таим гняв и злоба.

Благодарим ти за твоята вяра и абсолютно доверие в Бога! Ти никога не Го укори. Ти прие своята участ с търпение, смирение и достойнство.

Благодарим ти, че ни показа, че службата за Бога и хората донеся радост и награди, каквито нищо друго не може да купи.

Благодарим ти, че винаги беше готова да сготвиш любимите ни ястия, независимо колко уморена беше!

Благодарим ти за топлината! Ние винаги чувствахме твоята любов и грижа.

Благодарим ти, че беше един весел и отворен човек! Ти донесе толкова светлина в нашия живот!

Благодарим ти за любовта! Ние винаги знаехме, че каквото и да направим, твоята любов към нас ще остане силна и непоколебима. Благодарим ти, че ти си нашият пример и вдъхновение. Каква привилегия имахме - да те наричаме „Мамо“!

Обичаме те! Ще се видим в небето!

Бети, Данаил, Дженесис,
Илко и Георги Чакърви

„Нарекохме детето си по името на своята майка - Дженесис, защото я обичаме и искаме то да наследя богатството и силата на характера ѝ, нейната любов към Бога и хората, неутроимото ѝ желание за живот и служба.“ Елизабет и Данаил Чакърви

Един живот

Биографични данни

Дженка Чакърва е родена на 14 ноември 1951 г. в гр. Добрич в семейството на работливи и богобоязливи родители. Възпитана е в духа на християнските добродетели от своята майка от ранно детство.

На 7 ноември 1971 г. сключва брак с Георги Чакърв и заедно с това заявява пред Бога, че ще Му се посвети още по-всеотдайно като пасторска съпруга. Двамата им снове - Данаил и Илко, безрезервно приемат християнските принципи на родителите си.

Служи в църквите в Тутракан, Пловдив, София и Варна. Завършва курс на обучение в САЩ в областта на здравословния начин на живот и семейните отношения. Познанията, които придобива там, тя популяризира сред различните църкви в България. С желание и много посвещение работи в отдела „Семейни служби“, където прави много за развитието му и за обучението на църковните членове.

Голям е приносът ѝ за издаването на бюлетин за жени. На последния църковен събор е избрана за секретар на отдел „Пасторски съпруги“.

Есента на 2003 г. е началото на финалния период от живота ѝ. Тежко боледуване нанася бързи поражения и, след известно възстановяване през последните няколко години, тя почива на 23 юни 2007 г.

Загубата на Дженка Чакърва е огромна загуба за цялата адвентна църква в България, тъй като това беше един от нейните представители с най-светло и топло излъчване, както и един от най-активните ѝ и посветени служители.

на грижа и любов

винаги ще я виждам така

Първата ми среща с Дженка беше преди 16 години. Беше една събота през пролетта на 1991 г., когато аз и моят приятел (и бъдещ съпруг) влязохме в църквата на адвентистите на ул. „Капитан Бургао“ в Пловдив. Посрещна ни усмихнат дякон, който ни настави на предните редове в залата. В края на богослужението се обърнахме към него с молба да си закупим Библия. Той веднага ни запозна със съпругата на пастора, каза ѝ за какво става въпрос и ни остави на нея. Почувствахме се значими в нейно присъствие. Тя беше лъчезарна и ни отдели цялото си внимание. Заведе ни на най-горния етаж на църквата и веднага получихме Библия.

Не си спомням проповедта на пастор Георги Чакърв от онази събота, но никога няма да забравя вниманието, което ни беше оказано от Дженка, неговата съпруга.

От този момент нататък Бог направи така, че във важни моменти и периоди от живота ми Георги и Дженка бяха близко до мен и съпруга ми. Те го поканиха за пастор. Те ни сгодиха и венчаха.

С какво ще остане в съзнанието ми тази удивителна жена? С несломимия си оптимизъм и с непрестанното си желание да служи и да се развива! Имаше всеотдайни интереси и усвояваше всичко ново с цел да служи колкото се може по-добре в Божието дело.

Спомените ми за нея са обобщени в три периода.

Първият беше периодът ѝ като пасторска съпруга в Пловдив - 1990-1995г., когато църквата там се удвои за много кратко време. Дженка беше свързващото звено между своя съпруг и огромното църковно членство. Тя се запознаваше с хората, сприятеляваше се с тях, посещаваше ги, молеше се с тях и за тях. И днес, всеки път, когато съм в Пловдив, се уверявам какви

с тях работихме пет години във Варна и последните две години в София. В продължение на няколко години имах честта да работя с Дженка и в отдела за служба на пасторски съпруги, който тя ръководеше.

Последният разговор с нея проведох в четвъртък, два дни преди да почине. Знаех, че състоянието ѝ е доста влошено, но, както винаги, тя звучеше толкова бодро и свежо, че все още ми е много трудно да осъзная, че вече не е между нас. Когато си помисля за нея, вегрина и оптимизъм нахлуват в съзнанието ми и имам чувството, че всеки момент ще я видя отново усмихната и насърчаваща.

Така я виждам във всеки момент от живота си, така я виждам в съзнанието си - винаги усмихната и насърчаваща, дори в моментите, в които страдате най-много от болестта си.

Виждам я също така в действие. Навсякъде, където тя и съпругът ѝ служиха, Дженка остави своя отпечатък. Тя не просто се включваше в живота и дейността на църквите, тя беше инициатор. Около нея не можеше да има пасивност и липса на идеи. Бързо печелеше помощници, които с радост се включваха в ръководените от нея дейности.

Чувствам нейното силно присъствие и авторитет. Ние,

нейните колежки, я слушахме и следвахме с удоволствие. Гласът ѝ беше красив, силен и убедителен. Мнението ѝ за нас беше от значение и ни служеше за ориентир.

Виждам влиянието ѝ върху хората извън църквата. Тя печелеше тяхното уважение и доверие. Пред очите ми е нейното сътрудничество с училища, детски градини и обществени организации във Варна, където заедно бяхме в продължение на 5 години.

Най-много се възхищавам от силата на характера ѝ и от вярата ѝ. Тя нищо веднъж не се оплака и не възропта против това, което Бог допусна да преживее, и имаше пълна хармония и мир с Него. Един ден, когато усети в мен притеснение и безсилие да ѝ помогна по някакъв начин, както и голямата болка, която изпитвах от нейното физическо страдание, тя ми каза: „За мен Бог е всичко. Извън Него нищо няма значение. Ако Той е решил да живеея, добре, ако ли пък не - готова съм. Не виждам защо хората се притесняват за мен.“ Говореше с пълна увереност и усмихната.

Дженка завеща силата на характера си, оптимизма си и вярата си, чрез които продължава да присъства в живота на църквата и да ни въздейства чрез примера си.

Теодора Николова

удивителни следи е оставила там, колко много я обичат и как нищо не е в състояние да изтрие спомените от един живот на грижа и любов към другите.

Вторият период в моите спомени е този, през който тя беше ръководител на отдел „Семейни служби“. Няколко години работихме съвместно. Тя ме покани да служа в този отдел, откри в мен способности, които не подозирах, че притежавам, и под влияние на нейния насърчителен дух повярвах, че мога.

И третият е периодът на нейното заболяване. Тогава, в тези критични години, се цъяви най-бече силата на духа ѝ. Независимо от тежкото си състояние, продължаваше да ръководи, да планира и осъществява проектите. Като

истински лидер работеше чрез своя екип и успяваше да осъществи всичко, което бяхме замислили. И в най-тежкото ѝ състояние никога не я чух да се оплаква. Винаги имах за какво да благодаря на Бога и не престана да се интересува и да се грижи за проблемите на другите. Дори в най-критичните последни месеци от живота си обмисляше да осъществи молитвена служба по Интернет.

С течение на годините аз съм запазила в съзнанието си примери на хора от моето обкръжение, които са позволили на Бога да ги оформи по Своя образ. За мен те са извор на огромно насърчение по посока на това, че Бог може да направи същото нещо и за мен. Днес прибавям в тази скъпоценна колекция още един.

Еми Стойкова

Най-възвишеното в съпругата ми Дженка беше любовта ѝ към Бога. Въпреки тежкото заболяване, никога не чух ропот или упрек срещу Небесния ни Баща. Напротив, тя продължаваше да служи на делото Му с всичките си - останали оскърдни - сили. Истински обичаше и хората. Често забравяше себе си, когато им служеше. Тръгнаше се от страданията на тези, които бяха около нея, и правеше всичко по силите си, за да им помогне.

Незабравима ще остане със силния си дух, който приписваше на Божията намеса. Тя никога, до последния си дъх, не се отчая.

Георги Чакърв

Живеейки на хиляди километри от България, поради редица обстоятелства, не можахме да кажем "дोвиждане" на своята скъпа майка - Дженка, и това направи мъката в сърцата ни още по-голяма. Въпреки дългото ѝ боледуване, нейният внезапен край ни шокира. Сърцата ни болят от това, че нямахме възможността да отправим към нея думите "Благодаря" и "Обичам те" още веднъж. Само ако знаехме, колко повече бихме се постарали, за да направим последните ѝ дни малко по-радостни и леку!...

Но ние никога не можем да предвидим кога ще дойде краят за любимите ни хора - майка, баща, брат, сестра. Всеки ден имаме възможността да извършим нещо добро и по този начин да кажем "дोвиждане". Никога не трябва да пропускаме този шанс.

Бихме искали да благодарим на приятелите, които направиха нещо за нашата майка и съпруга приживе. Обичаме ви всички!

сем. Чакърви

Дженка беше комбинативна личност - никога не работеше само в една посока. Но каквото и да вършеше, то беше съчетано със служенето за Бога. Като пасторска съпруга беше неотлъчно до съпруга си. Дори в тежките моменти на страдание домът ѝ и цялата ѝ душа бяха отворени за проблемите на хората около нея. Хората я търсеха, доверяваха ѝ се и много често, вместо те да я насърчат, си отиваха духовно заситени от нея.

Живата ѝ вяра ѝ даваше сила за всичко. В последните си години тя се усмихваше въпреки болката. Собствената ѝ болка не я заслени за болката на другите. Винаги даваше повече, отколкото вземаше. Бореше се с болестта и почива в мир със себе си и с Бога.

Нека да я запомним с всичко това и, ако времето лекува, то нека в моменти на изпитания я вземем за пример.

Росица Йорданова